

Povl Rasmussens erindringer fra besættelsen

Parti fra Torslunde by som den så ud, da vi flyttede dertil i 1935.

Sidst i trediverne begyndte vi at kunne mærke krigen som Hitler havde begyndt. I efteråret 1939 kom nogle af de danske mobiliseringsstyrker til Kundby sogn. Vi fik en masse soldater indkvarteret i Torslunde og rundt på gårdene. De havde hovedkvarter hos gårdejer Christian Davidsen og deres biler og kanoner stod på Julius Petersens mark, som lå lige bag ved forskolen. Gesandten som var hos Davidsen hed Studt - en stor kraftig mand, vel omkring halvtreds år. De soldater der lå i Torslunde var gammelt mandskab, som var indkaldt. De havde i almindelighed ikke meget respekt for deres korporaler og underkorporaler - de var for det meste nogen de havde været rekrutter sammen med. Når de skulle ud på gåture gemte de sig bag hushjørnet og store træer til geledet var ude af byen. Så samledes de i købmandens lagerrum og raflede og drak pilsnere. Når geledet så kom hjem smuttede de ind på deres pladser. Somme tider kørtes der ræser kørsel på parkeringspladsen, især når det havde regnet så kunne biler og motorcykler rigtig snurre rundt. Hos lærer Petersen boede en ordonnans, kaldet Prins Pilfinger. Han var korporal, og blev kørt rundt på motorcykel af en menig 67, som var indkvarteret på Marienholm. Han var ledt af en rod, og kørte altid meget stærkt, hvilket ikke passede korporalen. Den korporal meldte sig som frivillig til krigen i Finland sammen med andre danske soldater.

I vinteren 39-40 flyttede soldaterne så fra Torslunde, men inden blev der holdt en kvarterfest til denne havde soldaterne lavet en revy. Den før omtalte Studt var glad for pilsnere, der var så en scene, der viste hans kontor.

Her sad så en soldat og forestillede Studt - han kaldte på sin oppasser og meddelte ham, at når han stødte sin stok i gulvet en gang, skulle han komme med en pilsner. Det virkede også godt, men så kom der en soldat ind, klædt i dametøj, det skulle forestille Studts kone, da hun så flaskerne på bordet blev hun vred og skældte ud samtidigt bankede hun i gulvet med sin paraply - det resulterede selvfølgelig i, at oppasseren kom slæbende med en hel kasse øl! - stor jubel.

Mine forældre fotograferet ved deres sølvbryllup i 1949.

Den 30. marts 1940 blev jeg så konfirmeret og var dermed voksen og kunne tænke tilbage på en lykkelig barndom i et fattigt hjem med to stræbsomme forældre, som gjorde alt for at vi børn ikke skulle savne noget.

Mor sled sig op i hjemmet og far i grusgraven, men jeg kan aldrig huske, at de har klaget over deres tilværelse.

Hvor skøn og rig er ikke barndomstiden hvor følte man sig glad i sit lille hjem men dén tid, så hurtigt svandt hen - siden med modgang, man tit sig må kæmpe frem.

Men noget gemmes dog om altforsvinder og ofte træder for vore tanker frem det er den skat af mange kære minder, vi tager med os fra vort barndomshjem.

Hermed vil jeg slutte mine barndomserindringer.

Der var ellers mange ting endnu jeg kunne fortælle.... så vidt jeg da husker!

